

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-6 У. 22566/18
Дана: 01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Иваном Калабом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, предузетника, власника радње под називом “Радња за превоз путника такси аутомобилом АА, предузетник, ...”, ..., кога заступа Милош Кукурековић, адвокат из Ниша, Орловића Павла 1А/1, ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 433-05-07267/2017-39 од 09.11.2018. године, у предмету обезбеђења наплате пореског потраживања, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, мења се закључак туженог органа, број 433-05-07267/2017-39 од 14.08.2018. године, којим је одбачена, као неблагоприятна, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Ниш, број 128-433-06-771/2017 од 23.05.2017. године. Ставом II диспозитива оспореног решења, одбија се, као неоснована, жалба пореског обвезника, овде тужиоца, поднета против наведеног првостепеног решења, број 128-433-06-771/2017-1 од 23.05.2017. године, којим се, тачком 1. диспозитива, ради установљивања законског заложног права на покретним стварима уписом у Регистар залоге на покретним стварима у корист Републике Србије као

пореског повериоца, ради обезбеђивања наплате доспеле а неплаћене пореске обавезе тужиоца у принудној наплати, налаже попис и процена његових покретних ствари у вредности до износа доспеле а неплаћене пореске обавезе у износу од 5.351.472,50 динара из решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ниш, број 128-433-06-771/2017 од 23.05.2017. године и то путничког возила регисарске ознаке ..., марке CITROEN, тип C5, године производње 2001, снаге мотора 98 KW и радне запремине мотора 2179 ccm. Тачком 2. диспозитива наведеног првостепеног решења од 23.05.2017. године, одређено је да ће попис и процену покретних ствари из става 1. овог решења, извршити овлашћени радник првостепеног органа, одмах по достављању овог решења пореском обвезнику; тачком 3, да се заложно право на покретним стварима пореског обвезника у корист Републике, установљава уписом у Регистар залогa на покретним стварима; тачком 4, да заложно право на покретним стварима траје до намирења пореске обавезе; тачком 5, да пореском обвезнику није дозвољено да располаже покретним стварима из тачке 1. овог решења од дана пријема овог решења, а тачком 6, да жалба против овог решења не одлаже његово извршење.

Тужбом, поднетом дана 17.12.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је, у конкретном случају, наступила застарелост пореске обавезе у складу са чланом 23. став 1. тачка 2) Закона о пореском поступку и пореској администрацији, као и да је наведеним Законом, чланом 114, прописано да право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања, застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече. Даље, наводи да тужени орган није навео чињенице из ког временског периода се односе пореске обавезе, чиме је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, као и да се позвао на одредбу члана 143. став 4. Закона о општем управном поступку, који не постоји. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за таксу за тужбу у износу по одмерењу Суда, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Тужени орган је дао одговор на тужбу којим оспорава тужбене наводе у целисти и предлаже да Суд одбије тужбу као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списка ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета ове пореско - управне ствари произлази да је првостепени орган почео поступак принудне наплате доспеле, а неплаћене пореске обавезе тужиоца, доношењем решења, број 128-433-06-771/2017 од 23.05.2017. године, којим је одређена принудна наплата пореске обавезе тужиоца из његових покретних ствари, по основу пореске обавезе доспеле за плаћање до 18.01.2017. године по опоменама, број 128-433-01-2782/2013 од 07.10.2013. године, број 128-433-01-13205/2016 од 09.09.2016. године и број 128-433-01-771/2017 од 18.01.2017. године, а које нису плаћене у законском року, у укупном износу од 5.269.223,41 динара,

увећано за 5% на име прихода од увећања целокупног пореског дуга који је предмет принудне наплате на дан почетка поступка принудне наплате, у износу од 82.249,09 динара, што укупно износи 5.351.472,50 динара. Истим решењем је одређено да ће се принудна наплата пореске обавезе извршити пописом, проценом, обезбеђењем заложним правом уписом у Регистар залоге на покретним стварима, запленом и продајом покретне ствари тужиоца и то путничког возила регисарске ознаке ..., марке CITROEN, тип C5, године производње 2001, снаге мотора 98 KW и радне запремине мотора 2179 ccm. Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је, ради обезбеђења наведеног доспелог, а неплаћеног пореског потраживања, донео ожалбено решење, број 128-433-06-771/2017-1 од 23.05.2017. године, којим је наложен попис и процена његових покретних ствари у вредности до износа доспеле а неплаћене пореске обавезе у износу од 5.351.472,50 динара, ради установљавања законског заложног права на покретним стварима уписом у Регистар залоге на покретним стварима у корист Републике Србије као пореског повериоца у поступку принудне наплате пореског потраживања, применом одредаба члана 86. и 87. став 1. тачка 1) Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“ број 80/2002...108/2016), прописано је да порески орган против чијег је решења благовремено покренут управни спор може, до окончања спора, да поништи или измени своје решење из оних разлога из којих би суд могао да поништи то решење. Ставом 2. истог члана, прописано је да се поништавање или измена решења из става 1. овог члана може извршити само ако се на тај начин отклања неправилност или незаконитост у поступку доношења решења и ако се тиме порески обвезник не доводи у неповољнији положај. Ставом 3. истог члана, прописано је да се пореско решење из става 1. овог члана доставља се пореском обвезнику и надлежном суду.

Одредбом члана 86. став 1. истог Закона, прописано је да се, ради обезбеђења пореског потраживања у принудној наплати пореза на стварима, односно имовинским правима пореског обвезника, установљава законско заложно право у корист пореског повериоца. Ставом 2. истог члана, прописано је да је порески поверилац, у смислу овог закона, Република, односно јединица локалне самоуправе - за изворне јавне приходе које утврђује, наплаћује и контролише у јавноправном односу, а ставом 3., да залога траје до намирења пореског дуга или поништења пореског решења.

Одредбом члана 87. став 1. тачка 1) истог Закона, прописано је да пореска управа решењем налаже попис покретних ствари. Ставом 2. истог члана, прописано је да се решење из става 1. овог члана доставља пореском обвезнику и одговарајућим регистрима, дужницима пореског обвезника, односно банци. Ставом 3. истог члана, прописано је да по извршеном попису покретних ствари или непокретности, пореска управа решењем налаже одговарајућем органу да изврши упис заложног права у регистар покретних ствари, односно непокретности. Ставом 4. истог члана, прописано је да уз решење из става 3. овог члана пореска управа доставља записник о попису покретних ствари или непокретности из члана 89. и члана 90. овог закона, а ставом 5, прописано је да решење из става 1. овог члана постаје извршно даном достављања пореском обвезнику.

По оцени Управног суда, правилно је тужени орган, поводом управног спора број У. 17137/18, покренутог ради поништаја закључка туженог органа број 433-05-07267/2017-39 од 14.08.2018. године, ставом I диспозитива овде оспореног решења, правилном применом одредбе члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, изменио наведени закључак, на основу правилно утврђеног чињеничног стања у погледу означавања ожалбеног решења, број 128-433-06-771/2017-1 од 23.05.2017. године (будући да је у измењеном закључку од 14.08.2018. године, као ожалбено решење, погрешно означено решење о принудној наплати, број 128-433-06-771/2017 од 23.05.2017. године, против кога тужилац није поднео жалбу) и у погледу благовремености жалбе изјављене против тог решења.

Полазећи од цитираних одредаба члана 86. став 1. и члана 87. став 1. тачка 1) Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те како из стања у списима предмета несумњиво произлази да је решењем првостепеног органа, број 128-433-06-771/2017 од 23.05.2017. године, одређена принудна наплата из предметне покретне ствари тужиоца, а ради наплате доспелог пореског дуга у укупном износу од 5.351.472,50 динара, који није плаћен у законском року, будући да тужилац није поступио по опоменама за плаћање пореског дуга које су му достављене дана 31.07.2013. године, дана 22.10.2013. године, дана 12.10.2016. године и дана 27.01.2017. године, то је и по оцени Управног суда, правилно одлучио првостепени орган када је донео ожалбено решење, број 128-433-06-771/2017-1 од 23.05.2017. године, ради установљивања законског zaloжног права на предметној покретној ствари тужиоца у корист пореског повериоца Републике Србије, а ради обезбеђења наплате наведеног доспелог, а неплаћеног пореског потраживања у принудној наплати у износу од 5.351.472,50 динара, правилном применом цитираних одредаба члана 86. став 1. и 87. став 1. тачка 1) Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Стога је, по оцени Управног суда, правилно одлучио тужени орган када је ставом II оспореног решења одбио жалбу тужиоца, као неосновану, правилно налазећи да је ожалбено решење правилно и на закону засновано.

Суд је ценио наводе тужбе којима се истиче да је наступила застарелост пореске обавезе и да тужени орган није навео чињенице из ког временског периода се односе пореске обавезе, али је нашао да нису од значаја за другачије одлучивање у овој пореској управној ствари, будући да се, сходно одредби члана 270. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), у поступку административног извршења може изјавити жалба која се односи само на извршење, а њоме се не може побијати правилност решења које се извршава.

Суд је посебно ценио навод тужбе да се тужени орган у образложењу оспореног решења позвао на одредбу члана 143. став 4. Закона о општем управном поступку, који не постоји, али налази да је неоснован. Ово зато, што је тужени орган у образложењу оспореног решења, приликом позивања на одредбу члана 143. став 4, “истог закона”, цитирао њену садржину: “у поступку по жалби терет доказивања је на жалиоцу”, из чега јасно произлази да се ради о одредби Закона о

пореском поступку и пореској администрацији. Због наведеног, Суд налази да овом очигледном омашком туженог органа, није повређен закон на штету тужиоца.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, јер је нашао да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, имајући у виду доказе о релевантним чињеницама, који се налазе у списима предмета управног поступка.

Са изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...и 18/20), која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.09.2022. године, II-6 У. 22566/18

Записничар
Ивана Калаба, с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП